

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **G. F.**, zastoupeného Mgr. Ivetou Magnuskovou, advokátkou se sídlem Frýdek-Místek, O. Lysohorského 702, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 7.10.2014, č. j. MSK 108958/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 29.10.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2014, č. j. MSK 108958/2014, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 14.7.2014, č. j. SMO/253074/14/DSČ/Fra, o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce namítal, že postupem správního orgánu byla porušena jeho práva, protože přestupek projednala a ve věci rozhodla podjatá úřední osoba a celé řízení bylo postiženo vadou, neboť věc byla projednána v nepřítomnosti žalobce a nebyla dostatečně prokázána jeho vina. Žalobce uvedl, že dne 24.6.2014 bylo jeho zástupkyni doručeno vyznění zmocněnce o tom, že dne 14.7.2014 je nařízeno ústní jednání o předmětném přestupku. Dne 11.7.2014 zaslala jeho zástupkyně správnímu orgánu omluvu z jednání společně se žádostí o jeho odročení, a to z důvodu dočasné pracovní neschopnosti žalobce, která trvá od 24.2.2014. Zároveň bylo žádáno o odročení ústního jednání, dokud nebude rozhodnuto o dalším trvání dočasné pracovní neschopnosti žalobce, a to na kontrole, která se bude konat dne 31.7.2014. K této odůvodněné žádosti nebylo ze strany oprávněné úřední osoby přihlédnuto a dne 14.7.2014 ústní jednání proběhlo. Dle názoru žalobce oprávněná úřední osoba svévolně nevyhověla jeho žádosti o odročení jednání. Proto žalobce

vznesl námitku její podjatosti dne 30.7.2014. Oprávněná úřední osoba argumentovala, že zástupkyně žalobce se sama z jednání neomluvila, avšak dle názoru žalobce již ze samotného označení dokumentu, který byl nazván jako omluva z jednání a žádost o odročení z ústního jednání, jasně omluva zástupkyně žalobce vyplývá. Zástupkyně žalobce namítala podjatost oprávněné úřední osoby již dříve, a to z toho důvodu, že tato mimo jiné sdělovala zástupkyni žalobce, jak ve věci rozhodne a presumovala tak výsledek ústního jednání, a to ještě před jeho započítím a dále se dopustila dalších porušení procesních postupů. Žalobce přitom odkázal na podání jeho zástupkyně ze dne 24.2.2014 a na odůvodnění odvolání proti usnesení Magistrátu města Ostravy ze dne 25.2.2014. Jsou zde i další procesní pochybení oprávněné úřední osoby, které zakládají pochybnost o tom, že oprávněná úřední osoba není podjatá, a to zejména opakované nevyhovění odůvodněné žádosti o odročení ústního jednání, neustálé výroky úřední osoby, ve kterých vyjadřuje své osobní dojmy o tom, že nevěří argumentům žalobce, neprovedení důkazu navrhovaného žalobcem, tedy dotázání se vlastníka vozidla na osobu, která v předmětný den vozidlo řídila a v neposlední řadě další procesní pochybení, které zcela jasně směřuje k poškození práv a oprávněných zájmů žalobce, kterým je zcela zjevně pochybení při konání ústního jednání dne 14.7.2014. Uvedl, že je třeba upozornit na skutečnost, že nejprve měl být podle protokolu o výslechu svědka jako svědek vyslýchán G. F., který ale ústnímu jednání přítomen nebyl a nebylo tedy jasné, která osoba měla být v rámci ústního jednání vyslychána, když podpis na předepsaném místě pro podpis G. F. rozhodně nepatří žalobci. Z protokolu o ústním jednání tedy není zřejmé, kdo se ho účastnil a kdo měl tedy vypovídat jako svědek. Oprávněná úřední osoba poté vyhotovila opravné usnesení, v němž opravila údaje umožňující identifikaci vyslychané osoby tak, že jí měl být P. P. Žalobce je toho názoru, že i tento postup oprávněné úřední osoby je v rozporu se zákonem, jelikož nejprve měl být jako svědek vyslýchán G. F. a poté byl protokol opraven, že vyslýchán měl být P. P. Zarážející je, že protokol o výpovědi svědka P. P. ze dne 14.7.2014, nebo alespoň jeho podstatná část, zachycuje zcela identickou svědeckou výpověď a její znění je stejné, jako znění svědecké výpovědi tohoto svědka zachycené v protokolu ze dne 25.2.2014, přičemž jediným rozdílem mezi oběma svědeckými výpověďmi je pouze sled několika otázek a odpovědí v závěru protokolu ze dne 14.7.2014. Žalobce uvedl, že podjatost oprávněné úřední osoby je dovozována z jejího postupu, která s ohledem na shora uvedené porušila hned několik zásad činnosti správních orgánů, které v žalobě specifikoval.

Nesprávnost napadeného rozhodnutí žalobce dále spatřuje v tom, že nebyla dostatečně prokázána jeho vina. Uvedl, že se vytýkaného přestupku nedopustil, vozidlo, kterým měl být spáchán přestupek je ve vlastnictví společnosti Třinecká aréna, a.s. a tímto vozidlem může jezdit více osob. Žalobce v daný den uvedené vozidlo vůbec neřídil. Nesprávným úředním postupem je rovněž odmítnutí učinit dotaz na vlastníka vozidla na osobu, která předmětný den vozidlo řídila. Oprávněná úřední osoba bezdůvodně odmítla provést důkaz, který by byl ku prospěchu žalobce. Nesprávným je dle mínění žalobce i postup úřední osoby, která neoprávněně nařídila počátek ústního jednání na 07:00 hodin, tedy mimo úřední hodiny Magistrátu města Ostravy, aby tímto co nejvíce znemožnila žalobci účast u ústního jednání. Žalobce uzavřel, že s ohledem na shora uvedené nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a navíc řízení je stíženo zásadními vadami, které mají za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou v zásadě opakováním námitek odvolacích, s nimiž se v napadeném rozhodnutí již vypořádal. Uvedl, že trvá

na tom, že omluva žalobce z ústního jednání nařízeného na den 14.7.2014 nebyla náležitá. Jednak nebyla učiněna bezodkladně ve smyslu § 59 správního řádu, neboť žalobce již v době, kdy obdržel předvolání, tedy 24.6.2014 (doručení předvolání zmocněnkyni žalobce), respektive 7.7.2014 (doručení předvolání žalobci) věděl, že se k ústnímu jednání nebude moci dostavit, avšak omluvu učinil teprve dne 11.7.2014 (pátek) v odpoledních hodinách, přičemž ústní jednání bylo nařízeno na 14.7.2014 (pondělí) v 07:00 hodin. Omluva tedy nebyla učiněna ihned, jakmile to okolnosti žalobci dovolily. Současně nebyl prokázán důležitý důvod omluvy, neboť žalobce své tvrzení, že se nachází v pracovní neschopnosti, prokazoval náhradním hlášením za druhý díl pracovní neschopnosti. Z tohoto dokladu však vyplývá pouze to, že dne 24.2.2014 byl žalobce uznán práce neschopným, nijak z něj nevyplývá, že by pracovní neschopnost měla trvat i v den ústního jednání. Ohledně podmínek náležité omluvy žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 25/2013-23. Tvrzení žalobce, že jeho pracovní neschopnost potrvá nejméně do 31.7.2014, žalobce neprokázal, neprokázal ani tvrzení, že poslední kontrola u lékaře proběhla dne 10.7.2014, a proto nemohl omluvu učinit dříve. Důkazní břemeno ve vztahu k důvodům omluvy přitom nese účastník řízení, nikoli správní orgán.

Zmocněnkyně žalobce se sama z termínu ústního jednání dne 14.7.2014 neomluvila. Z textu omluvy nic takového nevyplývá, zmocněnkyně omlouvá toliko žalobce na ústním jednání 14.7.2014, a dále žádá o odročení dalších termínů ústního jednání ve dnech 15.7.2014 až 31.7.2014. I kdyby však mělo být předmětné podání takto vyloženo, pak ani tuto omluvu zmocněnkyně nelze považovat za náležitou, neboť pracovní neschopnost žalobce není důležitým důvodem, který by bránil zmocněnkyni účastnit se ústního jednání, neboť jako zmocněnkyně mohla všechna práva účastníka vykonat při ústním jednání za něj. Výslech žalobce nebyl navrhován a správní orgán ho nepovažoval za potřebný ke zjištění stav věci, s ohledem na to, že přestupek byl prokázán technickým prostředkem. Nepřítomnost žalobce nemohla ohrozit cíl řízení a zjištění skutkového stavu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 53/2013-37).

Skutečnost, že ústní jednání bylo nařízeno na 07:00 hodin, zjevně nebyla důvodem, pro který by se žalobce nemohl zúčastnit. Zákon nestanoví, že by ústní jednání mohlo proběhnout pouze v čase úředních hodin správního orgánu. Nařízení jednání na sedmou hodinu ránní, žalovaný vzhledem k místu trvalému místu žalobce, nepovažuje za nestandardní či šikanózní.

K námitce podjatosti oprávněné úřední osoby správního orgánu I. stupně Bc. A. F., žalovaný uvedl, že o ní magistrát rozhodl usnesením ze dne 25.2.2014, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 9.6.2014, přičemž tato oprávněná úřední osoba nebyla z projednání věci vyloučena. Opakuje-li žalobce v žalobě důvody, pro které podjatost této úřední osoby namítal, žalovaný odkázal na právě uvedená rozhodnutí s tím, že nebylo prokázáno, že by se oprávněná úřední osoba předem vyjádřila o tom, jak o přestupku žalobce rozhodne a jakou sankci uloží. Její (pravdivé) vyjádření o tom, že za daný přestupek se obligatorně ukládá sankce zákazu činnosti, bylo pouze obecné, a to i vzhledem k tomu, že se jednalo o telefonický hovor, navíc uskutečněný v době, kdy oprávněná úřední osoba neměla prokázáno zmocnění žalobce. Žalovaný dále zdůraznil, že postup úřední osoby v řízení nemůže být z povahy věci důvodem podjatosti, a to ani tehdy, pokud je tento postup shledán nesprávným.

Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vznesl

opětovnou námitku podjatosti oprávněné úřední osoby Bc. A. F., odůvodněnou opět pouze postupem této osoby řízení (neakceptování omluvy z ústního jednání, neprovedení žalobcem navrhovaného důkazu, hodnocení důkazu – neuvěření tvrzením žalobce, chybná identifikace svědka v protokolu o ústním jednání). Vzhledem k tomu, že řízení před správním orgánem I. stupně již bylo ukončeno, nebylo o námitce podjatosti rozhodováno usnesením představeného, nýbrž žalovaný se s touto námitkou vypořádal věcně v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jako s jakoukoli jinou odvolací námitkou.

Současně žalobce v odvolání namítl podjatost dalších osob v rámci správního orgánu I. stupně a dále podjatost osob v rámci žalovaného, přičemž tyto námitky odůvodnil tím, že je známou osobou v Moravskoslezském kraji a osoby žijící v tomto kraji mohou mít zkreslené představy o jeho hmotném zajištění, proto se ho snaží záměrně poškodit. Tyto námitky žalovaný vyhodnotil jako uplatněné nikoli bez zbytečného odkladu (§ 14 odst. 2 věta druhá správního řádu), a proto k nim nepřihlížel, neboť o tvrzeném důvodu podjatosti – že je známou osobou – žalobce věděl od počátku řízení, avšak uvedl ho až v pořadí druhém odvolání.

Opravu protokolu o ústním jednání, který namísto identifikačních údajů svědka obsahoval identifikační údaje obviněného – žalobce, provedl správní orgán I. stupně usnesením poznamenaným do spisu v souladu s § 18 odst. 6 správního řádu, zákon tedy takovou opravu připouští, přičemž z obsahu předmětného protokolu a obsahu spisu je zřejmé, která osoba ve věci vypovídala jako svědek.

K námitce, že vlastník vozidla nebyl dotázán, kdo vozidlo v daný den řídil, žalovaný uvedl, že vlastníkem vozidla je společnost, jejímž je žalobce jednatelem. Jestliže tedy žalobce chtěl takový důkaz předložit, nic mu v tom nebránilo. Současně má žalovaný za to, že takový důkaz – vzhledem k totožnosti žalobce, který byl obviněn z řízení vozidla a jednatele vlastníka vozidla – by nemohl vyvrátit ostatní ve věci provedené důkazy. Žalobce ani netvrdil, kdo konkrétně vozidlo řídil, jaký okruh osob má k vozidlu přístup a nenabídl žádné důkazy k tvrzení, že se v té době nacházel v obci Čeladná. Proti této kusé obhajobě žalobce přitom stojí oznámení přestupku sepsané na místě, v němž byl obviněný ztotožněn podle osobních dokladů, a výpověď nestranného svědka, který záměnu osoby řidiče vyloučil.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 30.10.2014, odeslaná k poštovní přepravě 29.10.2014, byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zástupkyně dne 7.10.2014.

Ze správních spisů žalovaného a Magistrátu města Ostravy zjistil soud pro věc významné následující skutečnosti. Dne 16.1.2014 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 16.1.2014 ve 12:41 hodin na ulici Místecká (před čerpací stanicí Benzina, směr Frýdek-Místek) v Ostravě, bylo zastaveno vozidlo značky BMW X6, RZ X, které řídil G. F., jehož totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu označených čísel. Řidič vozidla nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h v obci stanovenou dopravní značkou B20a, na ulici Místecká (za ulicí Dr. Martínka, směr Frýdek-Místek) v Ostravě, kde byla vozidlu naměřena radarovým měřičem rychlosti Ramer 10, rychlost 125 km/h, po odečtu tolerance $\pm 3 \%$, je výsledná rychlost 121 km/h. Řidič porušil ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, v pl. znění. Čas měření 12:40:26 hodin, číslo snímku 3971. Řidič vozidla – žalobce žádné vysvětlení nepodal a oznámení přestupku odmítl podepsat. Součástí spisu je záznam o přestupku včetně fotodokumentace vozidla s detailem registrační značky, tatáž listina dále obsahuje údaje o měřeném vozidle (RZ, druh vozidla, specifikaci místa měření včetně časového údaje a označení měřícího zařízení Ramer10C, výrobní číslo 10/0009, dále ověřovací list č. 246/13 autorizovaného metrologického střediska Ramet a.s. Kunovice pro silniční radarový rychloměr Ramer10C, výrobního čísla 10/0009 s platností ověření do 13.11.2014, osvědčení policisty P. P. o oprávnění ovládat měřič rychlosti Ramer, úřední záznam policisty pprap. P. P. a výpis z evidenční karty řidiče.

Oznámení o zahájení řízení o přestupku spolu s předvoláním k ústnímu jednání na den 25.2.2014 bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 24.1.2014. Žalobce byl současně poučen kromě jiného dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, § 33 odst. 1, § 36 odst. 1, 2 a odst. 3 správního řádu. 17.2.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání žalobce, jehož obsahem je žádost o postoupení věci Městskému úřadu Frýdlant n. Ostravicí. Dne 21.2.2014 bylo žalobci doručeno sdělení Magistrátu města Ostravy, že žádosti ze dne 17.2.2014 z důvodu § 55 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, nemůže vyhovět, neboť dle uvedeného ustanovení je k projednání přestupku místně příslušný správní orgán, v jehož územním obvodu byl spáchán. Přestupek byl spáchán na ulici Místecké v Ostravě, tudíž k projednání tohoto přestupku je místně příslušný Magistrát města Ostravy. Jako důležitý důvod (§ 55 odst. 3 zákona o přestupcích), nelze považovat rekonstrukci domu, na kterou žalobce poukazuje ve své žádosti, současně mu bylo dáno na vědomí, že na termínu a místě konání ústního jednání se nic nemění.

Následně byla do spisu založena plná moc prokazující zmocnění žalobce advokátkou Mgr. Ivetou Magnuskovou. Plná moc je ze dne 24.2.2014. Advokátka současně požádala o odročení ústního jednání ze dne 25.2.2014 na jiný termín z toho důvodu, že je ve stejný den předvolána k jednání u Krajského soudu v Ostravě a u Okresního soudu v Novém Jičíně. Prostřednictvím této advokátky v uvedeném podání žalobce současně vnesl námitku podjatosti úřední osoby Bc. A.F. s odůvodněním, že zástupkyně žalobce žádala o odročení nařízeného ústního jednání telefonicky, tato žádost byla striktně odmítnuta, oprávněná úřední osoba hodnotila tuto první žádost žalobce o odročení jednání zcela bezdůvodně jako zdržování, tvrdil, že se měla vyjadřovat k meritu věci, že bude ukládán zákaz činnosti, tzn. vyjádřila se jak k otázce viny, tak k otázce trestu, což je nepřípustné a zakládá podjatost úřední osoby. Je tak dán poměr oprávněné úřední osoby k věci, na základě kterého lze důvodně pochybovat o její nepodjatosti, a to zejména ve spojení s osočením, že žádost o odročení jednání o dva dny je účelové zdržování řízení. V témže podání bylo dále k věci sděleno, že se žalobce vytýkaného přestupku nedopustil, vozidlo, jímž měl být

přestupek spáchán, je ve vlastnictví společnosti Třinecká aréna, a.s. a tímto vozidlem může jezdit více osob. Žalobce tedy není jedinou osobou, která mohla předmětné vozidlo daný den řídit. S ohledem na skutečnost, že se v posledních měsících zdržuje výlučně na území obce Čeladná, je jeho řízení vozidla daného dne zcela nepravděpodobné. Dále bylo tvrzeno, že žalobce má své doklady (osobní i od vozidla vždy v přihrádce vozidla), a tedy i jiná osoba se jimi mohla v případě kontroly prokazovat.

Vedoucí odboru dopravně správních činností Magistrátu města Ostravy usnesením ze dne 25.2.2014, které bylo advokátce žalobce doručeno 25.2.2014, námitku podjatosti zamítl. Správní orgán I. stupně následně u jednání dne 25.2.2014 věc projednal v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupkyně, u tohoto jednání vyslechl jako svědka P. P. a 25.2.2014 vydal rozhodnutí, které k odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 9.6.2014, č. j. MSK 499911/2014 zrušil a věc správnímu orgánu I. stupně vrátil k novému projednání. Žalovaný uvedl, že ústní jednání nemělo být dne 25.2.2014 konáno, neboť do jeho zahájení v 10:00 hodin nebyla vyřešena námitka podjatosti. Žalovaný konstatoval, že v souladu se zákonem bylo namíste po vydání usnesení o námitce podjatosti nařídit nové ústní jednání a žalobce k němu řádně předvolat, a že popsany postup správního orgánu zatížil následně vydané meritorní rozhodnutí nezákonností, kterou nebylo lze odstranit jinak, než zrušením napadeného rozhodnutí.

Žalovaný dále vydal rozhodnutí dne 9.6.2014 pod č. j. MSK 78587/2014, jímž zamítl odvolání žalobce proti usnesení Magistrátu města Ostravy ze dne 25.2.2014 o námitce podjatosti a uvedené usnesení potvrdil. Žalovaný se k jednotlivým tvrzeným důvodům podjatosti podrobně vyjádřil, konstatoval, že oprávněná úřední osoba potvrdila, že telefonický hovor se zmocněnkyní se uskutečnil s tím, že zmocněnkyni mimo jiné sdělila, že za předmětný přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, se ukládá zákaz činnosti, a jestli informace o sankci byla formulována obecně s ohledem na konkrétní paragrafové znění přestupku z obvinění nebo přímo směřovala k budoucímu rozhodnutí o skutku obviněného, nelze objektivně bez dalšího posoudit, a ani potvrdit či vyvrátit pravdivost verzí jednotlivých stran. Obecná informace k možnosti uložení sankce za prokázaný přestupek sdělená zmocněnkyni by byla tedy správná a podle žalovaného by toto sdělení nebylo možné vykládat tak, že oprávněná úřední osoba předjímá rozhodnutí ve věci, neboť byla sdělena pouze obecně k danému druhu přestupku. Dále žalovaný konstatoval, že jiné okolnosti, než námitky proti procesnímu postupu (neakceptování omluvy, porušení zásad činnosti správních orgánů, neumožnění oprávněnému hájit svá práva a oprávněné zájmy při ústním jednání, vyjadřování se bez provedení dokazování k meritu věci k tíži obviněného) správního orgánu I. stupně, které by svědčily o faktické podjatosti úřednice Bc. A. F., žalobce v zastoupení neuvedl, při vznesení námitek podjatosti ani v samotném odvolání proti usnesení o námitkách podjatosti a žádný konkrétní zájem Bc. A. F. na výsledku řízení, který by mohl vést k důvodným pochybnostem o její nepodjatosti, nebyl odvolacímu orgánu znám. Žalovaný uzavřel, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, na jejich základě lze pochybovat o nepodjatosti úřední osoby a napadené usnesení shledal v souladu se zákonem.

Správní orgán I. stupně poté nařídil jednání na 14.7.2014, v němž shodně jako v předchozím předvolání k ústnímu jednání sdělil žalobci, v jaké věci je předvolán, byla mu opětovně dána poučení dle § 37, § 33 odst. 1, § 36 odst. 1, 2, 3 správního řádu, § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a bylo mu sděleno, že pokud se nebude moci ze

závažných důvodů dostavit na označený termín, bude se ústní jednání konat v následujících označených termínech. Předvolání k ústnímu jednání bylo řádně doručeno žalobci, o ústním jednání byla vyrozuměna i jeho zástupkyně, přičemž vyrozumění o ústním jednání jí bylo doručeno do datové schránky 24.6.2014. Dne 11.7.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání zástupkyně žalobce, jehož obsahem je omluva z ústního jednání a žádost o jeho odročení s odůvodněním, že žalobce je ve stavu dočasné pracovní neschopnosti a že ošetřující lékařka na kontrole dne 10.7.2014 rozhodla o trvání dočasné pracovní neschopnosti. Advokátka současně požádala o odročení ústního jednání ze všech náhradních termínů, označených správním orgánem I. stupně v předvolání k ústnímu jednání s tím, že dočasná pracovní neschopnost žalobce bude trvat až do 31.7.2014. K této žádosti byla doložena kopie náhradního hlášení za druhý díl – rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, v němž je uvedeno, že vystaveno bylo 24.2.2014 a od tohoto data trvala pracovní neschopnost žalobce.

Správní orgán I. stupně tuto omluvu neakceptoval. Z protokolu o ústním jednání ze dne 14.7.2014 vyplývá, že se žalobce ani jeho zástupkyně k ústnímu jednání nedostavili. Správní orgán I. stupně provedl důkaz listinami, a to záznamem o přestupku, oznámením o přestupku, ověřovacím listem, proškolením obsluhy měřícího zařízení, evidenční kartou řidiče a vyslechl svědka, a to zasahujícího policistu, jak je zřejmé z obsahu tohoto protokolu, byť v jeho záhlaví je nesprávně uvedeno jméno žalobce. Tuto nesprávnost Magistrát města Ostravy opravil usnesením ze dne 1.8.2014 (č. I. 155 spisu) tak, že záhlaví protokolu s uvedením identifikace vyslýchané osoby se upravuje tak, že svědkem byl P.P., jehož totožnost byla ověřena z občanského průkazu č. X, současně byla provedena oprava označení svědka také v závěru protokolu o ústním jednání. Z odůvodnění uvedeného usnesení vyplývá, že z důvodu systémové chyby ve formulářích interního programu Vera došlo k tomu, že se při vytvoření dokumentu „protokol o výpovědi svědka“ automaticky načetli údaje o totožnosti obviněného, a to jak do hlavičky protokolu, tak do informace o podpisu svědka. Z obsahu protokolu, jakož i z podpisu vyslýchaného vyplývá, že se skutečně jednalo o výslech zakročujícího policisty P., který byl jediným vyslýchaným svědkem v uvedené věci. Toto usnesení bylo doručeno zástupkyni žalobce 5.8.2014.

Z tohoto protokolu o výslechu svědka policisty P. P. vyplývá, že onoho dne obsluhoval radar a jednal s řidiči. Svědek kromě jiného vypověděl, že žalobce jako řidič byl ve vozidle sám, na výzvu svědkovi předložil řidičský průkaz a občanský průkaz. Po převzetí těchto dokladů svědek vždy srovnává podobu osoby, která doklady předkládá a s fotografiemi na předložených dokladech. Po porovnání svědek poté předal doklady kolegovi R., který ve služebním vozidle provedl lustraci osoby a vozidla. Svědek pak řidiči sdělil důvod, proč byl zastaven s tím, že překročil rychlost v obci a byla naměřena rychlost jeho vozidla 125 km/h. Svědek pak ve služebním vozidle sepsal oznámení o přestupku, které následně předal řidiči s tím, že se může písemně vyjádřit. Řidič si je přečetl a vrátil mu je se slovy, že nic podepisovat nebude. Poté svědek řidiči vrátil všechny doklady a oznámil mu, že věc bude předána správnímu orgánu. Na dotaz oprávněné úřední osoby svědek uvedl, že na podobu řidiče si již nepamatuje, ale je si stoprocentně jist, že řidič mu předložil doklady na své jméno, protože si vždy kontroluje jeho podobu s podobou na fotografiích. Za šest let, co pracuje u dopravního inspektorátu, se mu jednou stalo, že řidič předložil doklady od jiné osoby a svědek přišel na to na místě a poté byl řidič ihned převezen na místní oddělení ke zjištění totožnosti.

14.7.2014 pak správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, přičemž před jeho

vydáním již žádné další podklady shromažďovány nebyly. Žalobce byl uznán vinným tím, že dne 16.1.2014 ve 12.40 hodin, řídil v Ostravě-Hrabůvce, po ulici Místecké za ulicí Dr. Martíňka, ve směru jízdy na Frýdek-Místek osobní motorové vozidlo tovární značky BMW, RZ X, přičemž v obci překročil v místě nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravním značením B20a – Nejvyšší dovolená rychlost zde 80 km/h, neboť mu byla silničním radarovým rychloměrem Ramer10C naměřena rychlost jízdy 125 km/h, a po odečtení možné odchylky rychloměru 3 %, vozidlo řídil rychlostí nejméně 121 km/h, tedy překročil maximálně dovolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 41 km/h. Tímto jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f bod 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích a byla mu uložena pokuta 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci rozhodnutí. Dále žalobci byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku v částce 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy bylo v zákonné lhůtě podáno žalobcem prostřednictvím jeho zástupkyně odvolání, v němž byla namítána podjatost oprávněné úřední osoby, již žalobce v odvolání vytýkal konkrétní procesní pochybení, která dle jeho názoru směřují k přímému poškození jeho práv a znemožnění účelně je bránit, což zakládá pochybnost o nepodjatosti oprávněné úřední osoby a její schopnost ve věci nestranně rozhodnout. Žalobce uvedl, že oprávněná úřední osoba svévolně nevyhověla jeho odůvodněné žádosti o odročení ústního jednání nařízeného na dne 14.7.2014, podložené dokladem o pracovní neschopnosti, přičemž z žádosti o odročení jednání jasně vyplývá i omluva jeho zástupkyně. Další procesní pochybení, která zakládají pochybnost o nepodjatosti oprávněné úřední osoby je skutečnost, že se neustále vyjadřovala tak, že nevěří jeho argumentům, neprovedla navrhované důkazy směřující ke skutečnému řidiči vozidla, že svým arogantním postojem a neochotou vyhovět důvodné žádosti žalobce, zavdala pochybnost o své schopnosti rozhodnout v dané věci nestranně. Dále uváděl, že jeho práva byla poškozena tím, že podle protokolu o výslechu svědka měl být vyslýchán G. F., ale ten u ústního jednání přítomen nebyl a nepatří mu ani podpis v tomto protokole. Vyslovil názor, že oprávněná úřední osoba si vytvořila zaujatý pohled na věc ještě před ústním jednáním ve věci samé. Dále namítal, že nebyla dostatečně prokázána jeho vina, poukazoval na to, že s vozidlem může jezdit více osob, on v daný den předmětné vozidlo neřídil. Nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Nesprávný postup oprávněné úřední osoby spatřoval dále v tom, že dle jeho názoru bylo neoprávněně nařízeno ústní jednání na 07:00 hodin, tedy mimo úřední hodiny magistrátu, aby tím co nejvíce byla znemožněna účast žalobce u ústního jednání.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Konstatoval, že k procesní stránce věci nemá žádné připomínky. Uvedl, že žalobce byl řádně k ústnímu jednání konanému dne 14.7.2014 předvolán, o nařízeném ústním jednání byla vyrozuměna i jeho zmocněnkyně. Žalovaný citoval ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a uvedl, že být přítomen ústního jednání je právem obviněného, nikoliv jeho povinností. Zvolil-li si obviněný v řízení o přestupku za svou zástupkyni advokátku Mgr. Ivetu Magnuskovou, byla ta na základě plné moci ze dne 24.2.2014 povinna zastoupit svého klienta v případě jeho nepřítomnosti u ústního jednání dne 14.7.2014. Žalovaný uvedl, že přítomnost žalobce jakožto obviněného u ústního jednání nebyla nutná, proto v případě neomezeného zastoupení bylo irelevantní zkoumat včasnost a důvodnost omluvy žalobce. V konkrétním případě bylo podstatné, zda důvod pro svou nepřítomnost u ústního jednání měla zástupkyně,

žalovaný vyslovil názor, že takový důvod však nebyl shledán, proto žalovaný uzavřel, že k projednání věci dne 14.7.2014 v nepřítomnosti účastníka řízení i jeho zástupkyně, byl magistrát oprávněn. Postup správního orgánu I. stupně byl v souladu se zákonem. K opravě protokolu o výsledku svědka žalovaný uvedl, že opravu protokolu správní řád v ust. § 18 odst. 1 a 2 připouští. V případě, kdy v protokolu o výsledku svědka ze dne 14.7.2014 byl vypovídacím svědek policista P.P. identifikován jako nepřítomný obviněný, nejde o zřejmou nesprávnost opravitelnou podle odst. 5 § 18 správního řádu, avšak lze uvedenou chybu v konkrétním případě opravit usnesením poznamenaným do spisu. Žalobce byl o opravě informován. Žalovaný zdůraznil, že o tom, kdo skutečně jako svědek dne 14.7.2014 vypovídal, nemá pochybnost. Z obsahu výpovědi svědka ze dne 14.7.2014, jeho podpisu, který je zjevně totožný s podpisem na protokolu svědka ze dne 25.2.2014 a s ohledem na další podklady ve spise je evidentní, že jediný svědek vypovídací v řízení byl právě policista P. P. Žalovaný k další odvolací námitce uvedl, že úředními hodinami není oprávněná úřední osoba při předvolávání vázána, sedmá hodina ranní je sice brzkou hodinou, ale žalobce i jeho zástupkyně byli o tomto čase informováni s dostatečným předstihem, a pokud by jim čas z nějakých důvodů nevyhovoval, měli možnost kontaktovat oprávněnou úřední osobu. K námitce žalobce, že v inkriminovanou dobu vozidlo neřídil, že se jedná o vozidlo patřící společnosti Třinecká aréna, a.s. a vozidlo může užívat více osob a že své osobní doklady nechává v kaslíku ve vozidle žalovaný uvedl, že z výpovědi policisty P.P. vyplynulo, že je vyloučené, aby osobní doklady předložené řidičem po zastavení změřeného vozidla, byly někoho jiného než řidiče vozidla, později zjištěného obviněného G. F., žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně neuvěřil verzi žalobce s tím, že i kdyby nechával ve vozidle své osobní doklady, což není při užívání vozidla dalšími osobami logické ani obvyklé, není důvod nevěřit svědkovi, který z procesních důvodů má zájem na zjištění totožnosti přestupce a vyloučení záměny identity. Dle názoru žalovaného tvrzení obviněného pak nepostačují ke zpochybnění provedených důkazů, které prokazují jeho přítomnost na místě policejní kontroly. Žalovaný poznamenal také to, že žalobce ani neuvedl, jaká osoba měla vozidlo řídit, ani neuvedl okruh osob, které mají k vozidlu přístup, že pouze nekonkrétně tvrdil, že se na místě nenacházel, ale zdržoval se na území obce Čeladná, k tomu však nenabídl žádné důkazy.

K návrhu žalobce, aby si správní orgán vyžádal důkaz v podobě sdělení společnosti Třinecká aréna, a.s. o řidiči vozidla, žalovaný uvedl, že žalobce sám je předsedou představenstva této společnosti a podle zápisu v obchodním rejstříku může za společnost jednat samostatně a nic mu tedy nebránilo, aby toto sdělení za společnost oficiálně učinil. Zdůraznil, že nezpochybněné předložení dokladů patřících žalobci na místě zastavení změřeného vozidla potvrzuje jeho přítomnost na místě stvrzenou policistou P., který totožnost řidiče ještě překontroloval a následně i odsvědčil. Žalovaný tak měl za prokázané, že řidičem vozidla, kterému byla změřena rychlost 125 km/h po odečtu 121 km/h, byl právě žalobce. Další důkazy včetně návrhu na provedení dotazu k vlastníku vozidla na osobu řidiče nebyly dle žalovaného pro zjištění skutkového stavu potřeba. Žalovaný se v odůvodnění dále podrobně vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, právní kvalifikací správního deliktu, stanovenými sankcemi.

Žalovaný se v odůvodnění zabýval také námitkami podjatosti, které byly vzneseny žalobcem podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně 4.8.2014, čili až po vydání rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, které směřovaly jednak vůči oprávněné úřední osobě Bc. F., přičemž důvody tvrzené podjatosti byly uvedeny shodně jako v předchozí námitce podjatosti, o které již bylo dříve rozhodováno. Námitka podjatosti dále směřovala vůči vedoucímu odboru dopravně správních činností

magistrátu Ing. Bc. D. M. s tvrzením, že se bezprostředně podílel na nezákonném postupu oprávněné úřední osoby, kdy rozhodl o její nepodjatosti z profesní kolegiality k podřízené a z jeho negativního vztahu k žalobci, další námitka podjatosti směřovala vůči primátoru, náměstkovi primátora, tajemníkovi magistrátu a zaměstnancům zařazených do magistrátu města a tyto námitky byly odůvodněny tvrzením, že žalobce pochybuje o nepodjatosti úředních osob vůči němu z důvodu, že v Moravskoslezském kraji počínaje Ostravou je známou osobou a osoby žijící v tomto kraji mohou mít zkreslené představy o jeho hmotném zajištění, a proto se jej snaží záměrně poškodit a proto se domnívá, že vzhledem k jeho společnému postavení nebude o jeho osobě rozhodováno nezaujatě a nestranně. Ze shodných důvodů byla vznesena námitka podjatosti krajského úřadu včetně vedoucího odboru dopravy, řediteli krajského úřadu a všech úředníků krajského úřadu. K námitkám podjatosti ve vztahu k oprávněné úřední osobě Bc. F., jejího nadřízeného Ing. Bc. D. M. a vůči primátoru, náměstkovi primátora, tajemníkovi magistrátu a zaměstnanců města zařazených do magistrátu města, žalovaný uvedl, že byly podány až po vydání meritorního rozhodnutí a po všech provedených úkonech, které mohly být a byly v řízení o přestupku prvostupňovým správním orgánem provedeny, kdy nikdo z uvedených již nemohl do samotné věci zasahovat, a proto se o těchto námitkách nerozhoduje. Žalovaný dále uvedl, že ze spisu ani z obsahu podání žalobce neplynou žádné indicie vzbuzující pochybnost o nepodjatosti výše označených osob. Žalovaný dále konstatoval, že k podané námitce podjatosti se též nepřihlíží, pokud nebyla podjatost namítána bezodkladně, jakmile se o ní účastník řízení dozvěděl. Poznamenal, že věci žalobce se žalovaný zaobíral v rámci odvolání již dříve, konkrétně v červnu roku 2014, kdy nakonec zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrátil mu věc k novému projednání. Tehdy nebyla námitka podjatosti krajského úřadu včetně vedoucího odboru dopravy, ředitele krajského úřadu a všech úředníků, žalobcem vznesena, přestože důvod, pro který byla námitka podjatosti nyní (míněno v podání ze dne 4.8.2014) vznesena, existoval určitě i v červnu roku 2014, a proto k podané námitce podjatosti pro uvedený důvod tak nepřihlížel.

Co se týče žalobní námitky žalobce o podjatosti oprávněné úřední osoby, která rozhodovala u správního orgánu I. stupně, neshledává soud tuto námitku důvodnou. Podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro něž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla ovlivnit výsledek řízení. Soud je toho názoru, že žádné okolnosti, na základě kterých by bylo možné pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby Bc. A.F. v daném případě nebyly shledány. Zákonným důvodem pro vyloučení oprávněné úřední osoby není procesní postup či rozhodovací činnost této oprávněné úřední osoby, a to i za situace, kdy procesní postup (či rozhodnutí) byl shledán nesprávným. Dovožoval-li proto žalobce zaujatost oprávněné úřední osoby ze skutečnosti, že neakceptovala omluvu z ústního jednání, že předmětnou věc projednala v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupkyně, že porušila konkrétní jim označená ustanovení správního řádu s poukazem také na to, že předchozí rozhodnutí ve věci bylo k jeho odvolání správním orgánem II. stupně zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k novému projednání, nejsou okolnostmi, na základě kterých by bylo možno pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby, a které by byly zákonným důvodem pro její vyloučení. Dle názoru soudu ani pochybení, kterého se oprávněná úřední osoba dopustila při označení svědka v protokole o ústním jednání ze dne 14.7.2014, není okolností, která by zavadala důvod pochybovat o její nepodjatosti a která by svědčila o jejím poměru k věci, k žalobci nebo jeho zástupkyni. Tvrdil-li žalobce v žalobě, že oprávněná úřední osoba

správního orgánu I. stupně před vydáním rozhodnutí předjímal rozhodnutí, když tvrdil, že měla sdělit jeho zástupkyni, jak ve věci rozhodne, pak žádná takováto okolnost ze spisu nevyplývá, žalobce žádný důkaz k tomuto tvrzení nepředložil a soud nemá důvod nevěřit vyjádření oprávněné úřední osoby, které je obsaženo ve spise správního orgánu I. stupně o tom, že se pouze obecně vyjádřila k tomu, že za přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více jak 40 km/h, hrozí řidiči i zákaz činnosti.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, o přestupku koná správní orgán I. stupně ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle ust. § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodu správnímu orgánu omluvit.

Krajský soud sdílí názor žalovaného, že omluva žalobce z ústního jednání nařízeného na den 14.7.2014 nebyla náležitá, neboť nebyla učiněna bezodkladně ve smyslu § 59 správního řádu. Žalobce totiž již 24.6.2014, kdy bylo jeho zmocněnkyni doručeno předvolání k ústnímu jednání, případně k datu 7.7.2014, kdy bylo předvolání k ústnímu jednání doručeno žalobci, věděl, že se k ústnímu jednání dne 14.7.2014 nebude moci dostavit, avšak omluva byla učiněna až dne 11.7.2014, což byl pátek a ústní jednání bylo nařízeno na následující pondělí 14.7.2014. Nebyl prokázán ani důležitý důvod omluvy, neboť žalobce doložil náhradní prohlášení za druhý díl pracovní neschopnosti, z něhož vyplynulo ovšem toliko to, že 24.2.2014 byl uznán práce neschopným. Z této listiny nevyplývá, že by tato pracovní neschopnost měla trvat i k datu konání ústního jednání 14.7.2014. Bylo-li v žádosti o odročení jednání tvrzeno, že pracovní neschopnost potrvá nejméně do 31.7.2014, pak toto prokázáno nebylo, ani tvrzení žalobce, že jeho kontrola u lékařky proběhla 10.7.2014, a proto nemohl omluvu učinit dříve. Za podstatnou a rozhodnou soud považuje tu skutečnost, že žalobce byl k datu, kdy správnímu orgánu I. stupně zasílal omluvu z ústního jednání dne 14.7.2014, zastoupen advokátkou, která mohla a měla vykonávat všechna práva v předmětném přestupkovém řízení za žalobce (§ 34 odst. 1 správního řádu). I kdyby bylo možno učinit závěr, že v žádosti žalobce o odročení jednání byla i omluva jeho zástupkyně z uvedeného ústního jednání, pak vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce neuvedla žádný důvod, který by ji osobně znemožňoval účast na ústním jednání, vyplývá z uvedeného závěr soudu, že ani tato omluva by nebyla náležitá dle § 59 správního řádu. Krajský soud proto zastává názor, že správní orgán mohl věc projednat u jednání dne 14.7.2014 v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupkyně, která ač byla řádně předvolána, se bez náležité omluvy k ústnímu jednání nedostavila.

Prisvědčit nelze ani námitkám žalobce ohledně vadného postupu při zjišťování skutkové podstaty s tím, že nebyl řidičem předmětného vozidla. Oznámení přestupku včetně výpovědi zasahujícího policisty P., tvrzení žalobce, že vozidlo neřídil přímo vyvracejí. Totožnost žalobce byla zjištěna z jeho občanského průkazu a řidičského průkazu, přičemž zasahující policista porovnával podobu řidiče s fotografiemi v označených dokladech, které mu byly řidičem vozidla předloženy a zcela jednoznačně vyloučil, že by předložené doklady nepatřily osobě řidiče předmětného vozidla. Nelze odhlédnout ani od toho, že žalobce ani neoznačil osobu, která měla údajně vozidlo řídit, nespecifikoval okruh osob, které dle jeho názoru měly k vozidlu

přístup, nenavrhoval ani žádný důkaz ke svému tvrzení, že se na daném místě nenacházel, ale že se zdržoval na území obce Čeladná. Tvrdil-li, že správní orgán neprovedl důkaz dotazem na vlastníka vozidla ohledně osoby, která v předmětný den vozidlo řídila, pak žalovaný správně poznamenal v odůvodnění svého rozhodnutí, že tvrdil-li žalobce, že vozidlo patří společnosti Třinecká aréna, a.s., přičemž žalobce byl v době, kdy probíhalo přestupkové řízení, předsedou představenstva této společnosti, jak plyne ze zápisu v obchodním rejstříku, nic mu nebránilo v tom, aby takovouto zprávu za společnost podal. Za podstatné ovšem soud považuje tu skutečnost, že totožnost řidiče předmětného vozidla byla bezpečně prokázána a provedení označeného důkazu v podobě dotazu na vlastníka vozidla na osobu, která měla dle žalobce onoho dne vozidlo řídit, nebylo třeba provádět, neboť nebyl potřebný pro zjištění skutkového stavu věci. V přezkoumávané věci podklady pro rozhodnutí tvořily ucelený důkazní rámec a bylo možno spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za vytýkané přestupkové jednání. Krajský soud uzavírá, že žalobce svými tvrzeními nevnesl do řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze spisového materiálu naopak plynou jasné důkazy o tom, že dne 16.1.2014 ve 12:40 hodin řídil v Ostravě-Hrabůvce, po ulici Místecké za ulicí Dr. Martíňka, ve směru jízdy na Frýdek-Místek, osobní motorové vozidlo tovární značky BMW, RZ X, přičemž v obci překročil v místě nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravním značením B20a – Nejvyšší dovolená rychlost – zde 80 km/h, neboť mu byla silničním radarovým rychloměrem Ramer10C naměřena rychlost jízdy 125,- km/h, a po odečtení možné odchylky rychloměru 3 %, vozidlo řídil rychlostí nejméně 121 km/h, tedy překročil maximálně dovolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 41 km/h, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 30.7.2015
Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně